

Què farem sense el nostre Vallès?

La gent de tot el Vallès que ens agrada l'esport i les cròniques de l'E.C. Granollers, el BM Granollers, el bàsquet i els germans Pol i Aleix ens quedem sense cròniques esportives. Com a aficionat a l'esport de la ciutat de Granollers, tots els treballadors teniu el meu suport i estima. A tots vosaltres, ànims a tots els meus amics de Revista del Vallès. Visca Revista del Vallès i visca la redacció!

FRANCESC PAYÀS I LANZA

1 Carlos Font, Roberto Giménez, Pere Viaplana y Claudio Colomer. 2 Representantes de la empresa editora. 3 Los fotógrafos Esteve Gironella y Antonio Alcalde. 4 Los fotógrafos Toni Torrillas, Josep García y Xavier Solanas (foto: Ramon Ferrandis) 5 Cena de Navidad y los Ripios de Francesc Barbachano.

Gràcies

Mai havia pensat que m'hauria d'acomiar de la gent, de les persones que setmana rere setmana ens llegien i s'informaven d'allò que passava a la comarca gràcies al que nosaltres explicàvem. Sincerament no sé com fer-ho. M'han demanat d'escriure les meves darreres línies a la REVISTA DEL VALLÈS per acomiadar-me de tothom i és una situació molt estranya i difícil. És molt trist veure com la revista tanca, com els teus companys es quedaran sense feina, però el que realment em fa molta pena és veure acabar un projecte. La REVISTA DEL VALLÈS era molt més que una publicació, era la il·lusió d'un grup de persones que durant dècades han volgut explicar allò que passava a la terra que vivim i ens estimem, el Vallès. S'han viscut de tots colors, però els anys anaven passant, i la

revista seguia sent de les més llegides de la comarca.

Jo em vaig incorporar el gener de l'any passat, amb l'objectiu d'explicar l'actualitat de l'handbol de la comarca. Per un noi com jo, amb 23 anys, aquesta va ser la meua primera gran oportunitat en el món del periodisme. Tenia la possibilitat d'explicar a la gent tota la informació de l'esport que més m'apassionava, allò que des de sempre somies que algun dia faràs. Amb el VALLÈS ho he pogut fer, he pogut acostar als lectors tota l'actualitat del món de l'handbol.

Jo només puc estar agraït, agraït a totes les persones que han confiat amb mi aquí a la revista. Començant pel Roberto Giménez, que va ser qui va confiar amb mi el primer dia, i passant pel Paco Monja i en Xavi Solanas, a part de tota la gent que està al darrere de la Revista que

també han estat al meu costat. És un dia trist perquè la revista tanca, i veus com la flama de la premsa escrita es va apagant. El plaer d'anar al quiosc, comprar un diari o una revista i poder-la llegir és un autèntic privilegi que d'aquí pocs anys ja no existirà. Les històries ja no les podrem explicar sobre un paper i haurém d'adaptar-nos a noves maneres.

Aquesta ha estat la meua primera experiència en el món del periodisme professional, i ho recordaré tota la vida. Nosaltres no deixarem mai d'explicar-vos històries, perquè en un moment tan complicat com el que estem vivint, el que fa falta són persones que expliquin què és el que realment passa. La REVISTA DEL VALLÈS ho feia, i és trist pensar que aquestes són les últimes pàgines que sortiran. Ha estat un plaer. Gràcies, i fins sempre!

Adrià Barrio, periodista

El darrer vals

Llegia mesos enrere una columna on el periodista Ramón de España lamentava, textualment, que totes aquelles coses que l'han fet feliç van desapareixent poc a poc. Es referia a la crisi que pateixen dos sectors culturals anys enrere tan potents com el discogràfic o unes sales de cinema que van caient com mosques, víctimes d'una revolució digital que tots plegats hem entès malament. Com en el seu cas, jo també lamento la lenta agonia del disc com a format físic i del cinema en pantalla gran, perquè també a mi m'han fet molt feliç. I encara hi afegiria un tercer element: la premsa escrita -en paper, és clar, que a internet es troba a faltar l'olor de tinta-.

Sembla mentida com passa el temps, però resulta que el proper mes de desembre s'haurien acomplert deu anys des que vaig entrar al Vallès -vull dir entrar en plantilla, abans havia portat una corresponsalia durant un parell d'anys-. I sembla mentida com algunes coses han canviat des d'aleshores. I esgarrifa pensar de quina manera, si pensem en allò que ha fet feliç a melòmans i cinèfils com de España o un servidor. Quan vaig arribar a la redacció, Granollers tenia tres cinemes al centre. Tots tres tancaríen al cap de pocs anys. També tenia una sala de concerts de referència com l'As de Copes, en un edifici arquitectònicament tan elegant com era l'antiga Sila, actualment substituït per un centre de salut privat. També tenia quatre botigues de discos -de les quals ja només en queda una-. I tenia una galeria d'art, El Quatre, que aquest mateix any ha fet les maletes i s'ha instal·lat a Barcelona.

Crisi econòmica al marge, alguna cosa va malament a Granollers perquè l'activitat cultural hagi decaïgut d'aquesta manera -quan es va produir el crack de 2008, ja feia molt de temps que els cinemes del centre acumulaven pols-. Parlem de símbols. I, agradi o no, Revista del Vallès n'és un altre. Més de 70 anys que l'han transformat en tot un emblema de la premsa escrita local i comarcal a Catalunya -i en testimoni de la història recent de la comarca-, i que avui s'acaben de cop i de la forma més dolorosa. Com el dia que va tancar l'últim cinema del centre. Com el dia que la música va deixar de sonar a l'As de Copes. Com el dia que la Sila va ser enderrocada. Des d'avui, Granollers és una mica més orfe.

ORIOL SERRA